

אֲשֶׁר הָיָה אֵל יוֹאֵל

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וְוָאס מִיר הָאָבֶן גְּעָהָאט דִּי זְכִיָּה צוֹ הָעֶרֶן פּוֹנְעֵם רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטֵי"א בְּעֵת רַעוּא דְרַעוּיָן

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת וְאָרָא, שְׁנַת תּשפ"א לַפְּרֻט קָטָן, בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטֵי"א פֶּאָרְגֶעֶלְעֶרְנֵט לַקּוּטִי מוֹהֲרֵן חֶלֶק ב, סִימָן פו.

זאָגט דער הייליגער רבי:

דע, שְׁעֵל־יְדֵי שְׁהַעוֹלָם הֵם מִקְטַנֵּי אֲמִנָּה, עַל־פֶּן הֵם צְרִיכִים לְתַעֲנִית, דְּהֵינּוּ עֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת. כִּי בְּיַדֵּי יְדוּעָה, שְׁאֵפְשֶׁר לְעַבֵּד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּבַר, כִּי אֵין הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא בְּאֵי בְטָרוּנְיָא עִם בְּרִיּוּתֵיּוֹ (עֲבוּדָה זָרָה ג.) אִךְ מַה שְׁצָרִיכִין לְפַעֲמִים לְעֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת, הוּא בְּבַחֲנֵינָת מַה שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה (סִנְהֶדְרִין עֵד): בְּשַׁעַת שְׁמַד אֶפְלוּ אַעֲרַקְתָּא דְּמִסְאֲנֵי יְהִרְגֵנּוּ וְאֵל יַעֲבֹד. נִמְצָא שְׁאֵף שְׁבַחָמֵת אֵין רֵאוּי שְׁיִהְרַג עַל זָה, אִךְ מַחֲמַת שְׁהוּא שַׁעַת שְׁמַד, וְהֵם מַתְגַּבְּרִים וְרוֹצִים דִּיקָא לְהַעֲבִירוֹ עַל דָּת וְלְהַבְיֵאוֹ לְכַפִּירוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, עַל־פֶּן הוּא מִכְרַח לְמִסֵּר נַפְשׁוֹ אֶפְלוּ עַל דְּבַר קָל. וְהַעֲבוּדָה־זָרָה וְהַכַּפִּירוֹת הֵם בְּבַחֲנֵינָת (תְּהִלִּים קלח): אִךְ אֵין יֵשׁ רוּחַ בְּהֵם - שְׁאֵין בְּהֵם שׁוֹם רוּחַ כָּלָל. וְהַקְטַנֵּי־אֲמִנָּה הֵם בְּבַחֲנֵינָת מִקְצָר־רוּחַ, שְׁהוּא כְּמוֹ מִמְצָע, דְּהֵינּוּ שְׁאֵין לְהֵם אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁהִיא בְּחִינַת מְאָרִיךְ רוּחוֹ, כְּמוֹכָא בְּמִקּוּם אַחַר (בְּלִקוּטֵי א, סִימָן קנח), וְאִף־עַל־פִּי־כֵן אֵינָם כּוֹפְרִים לְגַמְרֵי, שְׁאֵין לְהֵם שׁוֹם רוּחַ כָּלָל, רַק הֵם כְּמוֹ מִמְצָע, וְרוּחָם קָצְרָה, בְּחִינַת מִקְצָר־רוּחַ. וְזֵהוּ (שְׁמוֹת ו, ט): מִקְצָר־רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה - שְׁמַחֲמַת שְׁהֵם בְּבַחֲנֵינָת קְצָר־רוּחַ, מַחֲמַת שְׁהֵם קְטַנֵּי אֲמִנָּה כְּנ"ל, עַל־יְדֵי־זָה צְרִיכִין לְעֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת וְלְתַעֲנִיתִים כְּנ"ל. כְּמוֹ שְׁבַשַׁעַת הַשְׁמַד שְׁהִיא קְלִקוּל אֲמוּנָה לְגַמְרֵי, צְרִיכִין אֶפְלוּ לְמִסֵּר נַפְשָׁם מִמַּשׁ אֶפְלוּ עַל דְּבַר קָל, כְּמוֹ־כֵן כְּשֵׁישׁ קְטַנּוֹת וּפְגָם בְּאֲמוּנָה, צְרִיכִין לְעַשׂוֹת עֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת כְּנ"ל. וְיֵשׁ כְּמַה בְּחִינּוֹת בְּקְטַנֵּי אֲמוּנָה. כִּי יֵשׁ אֶפְלוּ צְדִיקִים שְׁהֵם קְטַנֵּי אֲמִנָּה, כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה (סוֹטָה מח): עַל פְּסוּק: כִּי מִי בַז לְיוֹם קְטַנּוֹת - מִי גָרַם לְצַדִּיקִים וְכוּ'.

[אֵין אִידיש: זְאָלְסֵט ווִיסֵן; ווען אַ מְעַנְטֶשׁ הָאֵט ווִייניג אַמוּנָה, דַּאָרף עַר פּאַסֶטן און טון שְׁווערע עֲבוֹדוֹת פֶּאָרִין אַייבֶערֶשְׁטֵן. ווִייל דָּאס ווִייסֵט דָּאךְ יַעֲדַעַר אַיינער אַז מֶען קען דִינען דַּעם אַייבֶערֶשְׁטֵן מִיט יַעֲדַעַר זאַךְ, אַזוי ווי חֲכַמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה זָאָגן (עֲבוּדָה זָרָה ג.): "אֵין הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּאֵי בְטָרוּנְיָא עִם בְּרִיּוּתֵיּוֹ", דְּעַר אַייבֶערֶשְׁטֶער זוכֵט נִישֶׁט אַרױפֶצוּלִיגֵן אױף אַ מְעַנְטֶשׁ אַ זאַךְ וְוָאס עַר קען נִישֶׁט טון, אִים צו כַּאָפֶן און ווִייזֵן אַז עַר קען אִים נִישֶׁט דִינען, דְּעַר אַייבֶערֶשְׁטֶער הָאֵט גְּעֶעֱבֶן דִּי תוֹרָה פֶּאָר אונז מְעַנְטֶשֶׁן מִיר זְאָלֶן מְקַיֵים זֵיין דִּי תוֹרָה ווי אַזוי מִיר קענען דָּאס מְקַיֵים זֵיין; און דָּאס וְוָאס חַז"ל זָאָגן (סִנְהֶדְרִין עֵד): "בְּשַׁעַת שְׁמַד אֶפְלוּ אַעֲרַקְתָּא דְּמִסְאֲנֵי יְהִרְגֵנּוּ וְאֵל יַעֲבֹד", אֵין צִיט פּוֹן שְׁמַד דַּאָרף מֶען זִיךְ לֵאזֵן הִרְגֶענען אֶפְלוּ אױף אַ קְלִינֶע זאַךְ ווי דָּאס וְוָאס דִּי גוֹיִם הֵיסֵן גִּיין מִיט סְפַעֲצִיעֶלֶע שׁוּךְ בְּעַנְדֵל - דָּאס אִיז צוֹלִיב דַּעם וְוָאס אִיז דָּא אַ גְּזֵרַת שְׁמַד, מֶען ווִיל אונז אַוועקנעמען פּוֹן דִּי אֲמוּנָה, דְּעַרפֶּאָר דַּאָרפֶּן מִיר זִיךְ מוֹסֵר נַפְשׁ זֵיין אֶפְלוּ אױף אַזאַ קְלִינֶיקִיט. זאָגט דְּעַר רַבִּי ווִייטער: עֲבוּדָה זָרָה און כַּפִּירוֹת ווערן אָנגֶערוּפֶן 'קוֹצֵר רוּחַ', דְּעַרפֶּאָר, אַיינער וְוָאס הָאֵט אַ 'קוֹצֵר רוּחַ', דָּאס הֵיסֵט עַר לִיקַענֶט נִישֶׁט אֵינעם אַייבֶערֶשְׁטֵן חֵס וְשְׁלוֹם, אָבַעַר זֵיין אֲמוּנָה אִיז בִּי אִים נִישֶׁט אַזוי שְׁטאַרַק, זֵיין אֲמוּנָה אִיז קְלִינֶע - דַּאָרף עַר טון פֶּאָרִין אַייבֶערֶשְׁטֵן שְׁווערע עֲבוֹדוֹת, פּוֹן פּאַסֶטן וְכדוּמָה, אָבַעַר דְּעַר מְעַנְטֶשׁ וְוָאס הָאֵט אַ גְּרוֹיסֶע אֲמוּנָה - עַר דַּאָרף נִישֶׁט טון פֶּאָרִין אַייבֶערֶשְׁטֵן קִיין שְׁווערע עֲבוֹדוֹת. טֵיטֶשֶׁט דְּעַר רַבִּי אִים מִיט דַּעם דְּעַר פְּסוּק (שְׁמוֹת ו, ט) מִקְצָר־רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה: 'מִקְצָר רוּחַ' - ווִיבֶאַלֵד דִּי אֵיֶדֶן אֵין מְצָרִים הָאָבֶן גְּעָהָאט אַ קְלִינֶע אֲמוּנָה, 'וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה' - דְּעַרפֶּאָר הָאָבֶן זֵי גַעֲדַאָרפֶט טון שְׁווערע עֲבוֹדוֹת].

הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטֵי"א גַעזאַגט: מִיר שְׁטֵיעֶן יַעֲצֵט אֵין דִּי הֵילִיגֶע טַעג פּוֹן שׁוֹבְבֵי"ם וְוָאס

יעדער איינער זוכט צו פאררעכטן זיינע מעשים, יעדער
איינער זוכט ווי אזוי זיך צו רייניגן פון זיינע עבירות,
זאגט אונז דער הייליגער רבי אז א מענטש וואס האט א
שטארקע אמונה, ער לעבט מיטן אייבערשטן, דער
דארף נישט טון קיין שווערע עבודות ווייל ער ווייסט
אז ביים אייבערשטן איז זייער חשוב יעדע קלייניקייט
וואס ער טוט, יעדע מצוה, יעדע גוטע זאך וואס ער
טוט, וועט אים דערנענטערן צום אייבערשטן.

איך געדענק נאך זייער גוט ווי אזוי עס האט
אויסגעזען מינע שובבי"ם טעג איידער איך בין מקורב
געווארן צום רבי'ן, איך פלעג פאסטן און זיך טובל'ן
אין קאלטע מקנאות וכו', אבער איך האב נישט
געשפירט ווי עפעס ריקט זיך צום בעסערונג וכו', ביז
דער אייבערשטער האט געהאלפן איך בין מקורב
געווארן צום הייליגן רבי'ן דאן האט זיך מיר געעפענט
א נייע וועלט, דער רבי ווייזט מיר אז יעדע מצוה וואס
איך טו איז זייער חשוב ביים אייבערשטן, יעדע מצוה
וואס איך טו וועט מיר נענטער ברענגען צום
אייבערשטן.

די וואך איז דא א שיינע שטיקל אין הייליגן ספר
נועם אלימלך (דיבור המתחיל או יאמר ולא שמעו אל משה), ער
שטעלט זיך אויפ'ן פסוק וואס משה רבינו האט געזאגט
פאר'ן אייבערשטן: "הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך
ישמעני פרעה וגו'" (שמות ו, יב), מה-דאך די אידישע
קינדער האבן נישט צוגעהערט צו מיר איז דאך זיכער
אז פרעה וועט זיכער נישט צוהערן צו מיר, פרעגט דער
הייליגער רבי ר' אלימלך זי"ע וואס איז דער קל וחמר,
דער פסוק זאגט דאך (שם, ט): "ולא שמעו אל משה
מקצר רוח ומעבדה קשה", די אידן האבן נישט
צוגעהערט צו משה רבינו ווייל זיי האבן שווער
געארבעט, און דער טעם איז דאך נישט שייך ביי
פרעה?

ענטפערט ער אז די אידישע קינדער האבן
געוואלט דינען דעם אייבערשטן מיט הויכע מדרגות,
מיט'ן זיין ערנסט, מיט'ן קלאגן אויפ'ן צער גלות
השכינה, וכו', וכו', זיי זענען נישט געווען צופרידן צו
דינען דעם אייבערשטן אזוי ווי משה רבינו האט זיי
געלערנט, מיט'ן זיין פרייליך מיט יעדע מצוה, מיט
יעדע קלייניקייט וואס מען טוט.

האט משה רבינו געזאגט צו די אידן, פרעה איז
נישט סתם א קעניג, נאר ער איז א קליפה, און דער כלל
איז ווען מען וויל מכניע זיין די קליפה דארף מען זיין
פרייליך, ווייל ווען דער מענטש איז פרייליך דאן פאלן
אנוועק אלע קליפות, דעריבער זייט פרייליך מיט
איינערע מצות, דינט דעם אייבערשטן מיט א שמחה,
וועט צעפאלן די גאנצע קליפה פון פרעה, אבער די
אידן האבן נישט געוואלט ווערן פרייליך, זיי האבן ווייטער
געוואלט דינען דעם אייבערשטן מיט שווערע עבודות,
מיט'ן קלאגן אויפ'ן צער גלות השכינה, וכו', וכו',
דערפאר האט משה רבינו געזאגט צום אייבערשטן:
"הן בני ישראל לא שמעו אלי" - די אידישע קינדער
ווילן זיך נישט פרייען מיט די גאולה, זיי זוכן שווערע
עבודות, זיי ווילן קלאגן אויפ'ן צער גלות השכינה,
אויב אזוי "ואיך ישמעני פרעה" - ווי אזוי וועט מען
מכניע זיין די קליפה ווען די אידן זענען נישט פרייליך.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס איז דאך
ממש די זעלבע ווערטער פון רבי'ן, אז די אידן האבן
געוואלט דינען דעם אייבערשטן מיט שווערע עבודות,
מיט'ן קלאגן אויפ'ן צער גלות השכינה, מיט פאסטן
און סגופים, און האבן נישט געוואלט צוהערן צו זייער
מנהיג משה רבינו וואס האט זיי געלערנט דעם ריכטיגן
וועג אין עבודת השם פון זיך פרייען מיט יעדע מצוה
וואס מען טוט אגעם זוכן שווערע עבודות, דערפאר
האט משה רבינו געזאגט צום אייבערשטן: "ואיך
ישמעני פרעה" - ווי אזוי וועט מען מכניע זיין די
קליפה ווען די אידן זענען נישט פרייליך.

דאס דארפן מיר אריינגעמען אין זיך, פאלגן דעם
צדיק וואס לערנט אונז דעם וועג אז מען קען דינען
דעם אייבערשטן מיט אלעס, מען דארף נישט זוכן קיין
שווערע עבודות ווי פאסטן און סגופים, קאלטע
מקנאות וכדומה, נאר זיך פרייען מיט יעדע קלייניקייט
וואס מען טוט, און גלייבן אז יעדע קלייניקייט וואס
איך טו, איז מורא'דיג חשוב און טייער ביים
אייבערשטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן
דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.